

لہ (سہر شاہ) کی رہ فہ نہ وہ
بؤ (رو کتاباد) کی ئہ شق
(یہ پوہ ند پی) ہہ ناسہ کی مہولہ نا مہولہ وی کی ناو گؤز کی
و حافر کی شبراز کی

جہ لیل عہ باسی

"پا جہ عفر نآباد سارای گہرم مہیل مہ نزل شیرازشار سہ ودای عہ شق لہ یل
دہ سودیم وہ ناو روکنا باد شہوق نیمام میحراب سہر (مصلا) ی زہوق
خواجہ ی سہرحہ لقی بہ زمہ کہی ئہ لہ ست دہ ماخ وہ نہ شہی بادہ ی فہ نا مہ ست
.....تا:

یہ ک غہ زہ ل مہ تلہ ع (مژدہ ی ئہ ی دل) بؤ باوہر بہ ل پی دل تہ سکین حاصل بؤ
وہ ربؤ نہ یشہ لآ لمیش تیکہ ل بؤ خواجہ تو پیرت با ہہر موجمل بؤ
....."

ئہ م چہ ند دپہ، ہہ لہ بڑاردہ ی قہ سیدہ یہ کی مہولہ وین، کہ وہ کوو نامہ
شیرعیہ ک ناراستہ ی حوزووری حافزی شیرازی کردوون، من تہ نیا چہ ند
دپریکم بہ جیا ل ہہ لہ بڑاردن کہ راستہ وخؤ پہ یوہ ند بیان بہ باسہ کہ مہ وہ
ہہ بوو، ئہ وانہ ی دہ یانہ وی پارچہ شیرعہ کہ بہ تہ واوہ تی بخویننہ وہ، با
پرواننہ دووہ م پارچہ ی تیپی (ر) لہ لاپہرہ (۲۸۰) ی دیوانی مہولہ وی چاپی
(سہید یانی مہا باد) یا خود یہ کہ م پارچہ ی ہہ مان تیپ لہ لاپہرہ (۳۴۱) ی
دیوانی مہولہ وی، چاپی دہ زگای روشنبیری گؤران لہ سنہ .

شہ مسہ دین محہ مہ د، (حافز)، کہ لہ شاعیری ناوداری ئیرانی، ناسراو بہ
(حافزی شیرازی) یا خود (خواجہ ی شیراز) لہ نیوان سالہ کانی (۷۲۰/۷۳۰) ی

کوچی مانگی له گه‌ره‌کی (شه‌یادان)ی شاری شیراز که ئیستا پئیده‌گوتری
(گه‌ره‌کی ده‌رکی شازاده)، له‌دایک بووه‌و پاش (٦٥) سال ژیان، له‌ نیوان
ساله‌کانی (٧٩٢/٧٩١) دا و هه‌ر له‌ شاری شیراز کوچی دوابی کردوه.

گه‌وره‌یی حافزی شیرازی زۆتر له‌وه‌دا به‌رجه‌سته ده‌بیته‌وه، که هه‌یج
شاعیریکی سه‌ده‌ی هه‌شته‌می کوچی به‌دواوه نه‌بووه و نییه نه‌که‌وتبیته‌ ژیر
کاریگه‌ریی خه‌یالی ناسک و بیری وردیه‌وه‌و په‌سن و ستایش و پیا‌ه‌لدانی
خۆی ناراسته نه‌کردی. ئه‌م کاریگه‌رییه‌ ته‌ن‌ها له‌ چوارچێوه‌ی سنووه‌کانی
ئێراندا نه‌بووه به‌لکوو سه‌رجه‌م جوگرافیای فکر و نه‌ده‌بی دنیا‌ی نه‌م‌پۆی
گرتۆته‌وه و بۆته‌ دیارده‌یه‌کی جیهانی. ئه‌وه‌نده‌ی په‌یوه‌سته به‌ گه‌لی
کورد‌ه‌وه که تێکه‌لاوییه‌کی زۆر و به‌رچاوی له‌گه‌ل میژووی دیرینی ئێرانی
که‌ونارادا هه‌یه و له‌گه‌ل نه‌ده‌بی فارسیدا له‌ نزیکه‌وه ژیاوه، ده‌بی به
داکۆکییه‌وه بلێن:

زۆده‌ی هه‌ره زۆری شاعیرانی کورد که‌وتوونه‌ته ژیر کاریگه‌ریی شاعر و
هه‌ناسه‌ی حافزی شیرازی و ئیتیر چ به‌ ته‌رجیعه‌ند و ته‌خمیس و چ
به‌وه‌رگرتنی فکره‌که و چ وه‌رگرتنی وشه و ته‌عبیری تایبه‌تی حافزانه و چ به
وه‌رگێرانی، ئه‌م کارلێکه‌رییه‌یان له‌ شیعره‌کانیادا به‌رجه‌سته کردۆته‌وه، به
جۆرتک، که ده‌توانین بلێن، له‌میژووی نه‌ده‌بیماندا، شاعیری‌کمان نییه
کاریگه‌ریی ئاشکرای حافزی به‌سه‌ره‌وه نه‌بوویت و ئه‌م کاریگه‌رییه‌ش له
شیعه‌کانیدا ره‌نگی نه‌دابیته‌وه..

ئه‌م شاعیره‌ ناوداره، نازناوی(ترجمان الاسرار) و(لسان الغیب)یشی پئی
به‌خشاوه، واته‌ زمانی غه‌یب، ئه‌مه‌ش که ده‌گه‌رپته‌وه بۆ چه‌ند دیارده و
رووداویکی تایبه‌تی ژبانی حافز، وای کردوه خه‌لکانیکی زۆر رووی تیبکه‌ن و
داوای رۆشنه‌گییه‌کی لیبکه‌ن له‌مه‌ر ئایه‌نده‌ی خۆیان و به‌مه‌کاره‌ش ده‌گوتری
(تفأل) یا به‌ ته‌عبیری خۆمالیانه (فال‌گرتنه‌وه) له‌ دیوانی حافزی شیرازی.

دیارہ مہولہ ویش بہ پہرہوی لہم نہریتہ، ویستویہ تی سکالایہ کی شاعرانہ لہ گہل حافزدا بکات و لہ رُوحی نہ و بخوازیت بہ ہانایہ وہ بیت و ہاوکیٹشہ یہ کی بۆ روشن بکاتہ وہ. مہولہ وی لہم قہ سیدہ یہ دا، سہرہ پای نہ و ہانا پیبردن و سکالاکردنہ ی نامازہ مان پیکرد، ناسیای و تیکہ لایوی خوی لہ گہل دنیا و جیہانبینی حافزدا پیشانی نیمہ دہدات و پیمانہ لیت چہ ندہ نزیکہ لہ و دنیاہ و چہ ندہ ہۆگری نہ و جیہانبینیہ و چہ ندہ ش نہ و فکر و لۆژیک و روانگہ و ہناسہ یہ ی حافزی شیرازی کاری تیکردوہ،

بہ لای منہ وہ، ہیچیکام لہ و شاعرانہ ی کہ وتوونہ تہ ژیر کاریگہ ری حافزہ وہ و ہکوو مہولہ وی دنیا ی تایبہ تی نہ ویان نہ ناسیوہ و تیکہ لی ہناسہ ی نہ بوونہ، واتہ مہولہ وی لہ ہموویان زۆرتہ و باشتر و روونتر و نزیکتر، لہ حافزی روانیوہ و بہ تہ واوہ تی زۆچووتہ ناخی دنیا عارفانہ کہ یوہ و پہ یی بہ پہ یام و مہبست و لایہ نہ شاراوہ کانی شیعہ و ہناسہ ی حافز بردوہ و خویشی لہ ناخوہ ناویتہ ی بوہ و بہ ہردوکیانہ وہ بوونہ تہ ہاویہ شی روانگہ و جیہانبینیہ کی تایبہ ت و عیرفانی.

سہرنجیکی ورد و بابہ تیانہ ی پارچہ ہۆنراوہ ی:

(را جہ عفر آباد سارای گہرم مہیل مہنزل شیرازشار شہیدای عہ شق لہیل)

کہ نامہ شیعیہ کی تایبہ تی مہولہ ویہ بۆ حافز و بۆتہ دہ سپیکی نہم باسہ ش، راستی نہم بۆچوونہ مان دہ سہ لمینیت. راستہ ناوہ رۆکی نہم نامہ شیعیہ، زۆرتہ بہ لای (تفأل) دا دہ شکیتہ وہ، بہ لام لہ راستیدا تہ نہا بیانویہ ک بنوہ کہ مہولہ وی ہاویہ و ہاوتہ ندیشہ و ہاومہ سلہک و ہاوجیہانبینیہ کہ ی خوی بدوینیت و یاد ی بکاتہ وہ و سکالایہ کی خویانناسایی لہ گہلدا بکات.. چہ ند و شہ یہ ک لہم شیعرہ دا سہرنجی خوینہ رادہ کیشن و لہ وانہ شہ ببنہ ہۆی وروژاندنی پرسیاریک لہ میشکیدا کہ لیرہ دا خویان و واتاکہ یان دینینہ وہ:

(جه‌عفر اُباد): ناوی چهند گوندیک و هه‌رواش گه‌ره‌کیکه له شیراز.

(شیرازشار): مه‌به‌ست هه‌مان شاری شیراز واته زیدی حافزه .

(روکنا‌باد): جۆباریکی پیر ناوی شاری شیرازه که (روکنه‌ده‌وله‌ی ده‌یله‌می) له سالی ۳۳۸ی کۆچی مانگیدا دروستی کردوو و ده‌پژیتته ده‌شتی موسه‌للا و باخ و ته‌کیه‌ی هه‌وت ته‌نان و چل ته‌نان و ته‌کیه‌ی حافزی شیرازییه‌وه .

(موسه‌للا): سه‌یرانگایه‌کی رازاوه‌ی شیرازه به‌لام لی‌ره‌دا به دوو واتا هاتوو: هه‌م ئاماژه‌یه به و سه‌یرانگایه و هه‌میش به‌واتا راسته‌قینه‌که‌ی خۆی واته (شوینی نوین) به‌کار هاتوو.

(خواجه): مه‌به‌ست خودی حافزه که زۆرتربه (خواجه حافن) ناو براوه .

(مۆژده ئه‌ی دل): ئاماژه‌یه به دوو غه‌زه‌لی حافز:

۱_ (مۆژده ای دل که مسیحا نفسی می‌اید که ز انقاس خوشش بوی کسی می‌اید)

۲_ (مۆژده ای دل که دگر باد صبا باز اید ههدد خوش خبر از طرف سبا باز اید)

ئهم دوو غه‌زه‌له مزگینیی هه‌والی خۆش و هیوابه‌خش و دلخۆشکه‌ر ده‌ده‌ن.

(مه‌تل‌ه‌ع): سه‌ره‌تا، شوینی سه‌ره‌ل‌دان و ده‌سپیک، لی‌ره‌دا مه‌به‌ست یه‌که‌م دپیری غه‌زه‌له .

(موجمه‌ل): کورت و ئاماژه ئاسا .

وشه‌کانی (ئه‌له‌ست) و (خواجه) و (سه‌رحه‌لقه) و (نه‌شه‌ه) و (باده) و (فه‌نا) و (ده‌ماخ) و (جام) و (به‌زم) و (جه‌م) و (پیر)یش ئه‌و وشانه‌ن که هه‌رچهند واتای مه‌جازییان هه‌یه، به‌لام زۆرتربه فه‌ره‌ه‌نگی عیرفانیدا به‌کار ده‌برین و واتاو په‌ه‌نده عیرفانییه‌که‌یان له‌به‌رچاو ده‌گیریت و زۆرتربه‌و

کہ سانسہش بہ کاریان دہ بہن کہ لانیکہم چند قوناغیکیان له ریبازی پپرہمز
و رازی عیرفان بریبیت، دیارہ مہولہ ویش یہ کیکہ لہم ریبوارانہ و گہرچی
نہیشگہ یشتیبتہ قوناغی کاملبوون (فنا فی اللہ)، ئہوا ریگہ یہ کی دورودریژی
بریوہ و نزیک بوتہ وہ له قوناغی کوتابی و کاملبوون، ہر بویہش جگہ لہ و
چہند وشہیہی ناومان بردن، بہ دہیان و سہدان وشہ و چہمک و تہعبیری
عارفانہ له دیوانہ کہیدا بہرچاؤ دہ کہون کہ ہرکامہیان چرایہ کہ بؤ رووناک
کردنہ وہی شاپرنگای بہیامی مہولہ وی و کلیلیکہ بؤ کردنہ وہی قوفل و رہمزی
ناو ہناسہ عیرفانییہ کانی ئہم کہ لہ شاعیرہ بہ توانایہی کورد۔

مہولہ وی، لہم نامہ شیعییہ ناسکہ دا سکالای خوی لہ گہل ہاودہرد و
ہاوبیریکی خویدا دہر دہ بریت و پیی دہ لیت، یانخود باشترہ بلتین داوی
لیدہ کات ہہ والتیکی دلخوشکری بداتئ و لہو خہم و پہ ژارہ یہ رزگاری بکات
کہ دوری و بس خہبیری (یار) تووشی کردوہ۔ سہرہ پای ئہمہش،
ہرہ کوو پیشتر نامازہ مان پیدا، ناستی بہرزی ناشنایہ تی خوی لہ گہل دنیا
و فکر و جیہانبینی حافزی عارفدا پیشان دہدات و لیثمان ناشاریتہ وہ کہ
بہرادیہ کی زور کہ وتوتہ ژیر کاریگہری ئہ و فکر و جیہانبینیہ وہ و شیارانہ
لہ گہ لیدا دہ ژی۔ جگہ لہ مانہش پیمانده لیت کہ بروای تہوای بہ عیلم و زانایی
و ناگایی غہیبانی حافزہیہ و بہ (ترجمان الاسرار) و (لسان الغیب) ی
راستہ قینہی دہ زانیت و بروای بہ راستی قسہ کہی حافزہیہ کہ دہ لیت:

(دوش وقت سحر از غصہ نجاتم دادند وندر ان ظلمت شب آب حیاتم دادند
بیخود از شعشہ پرتـــو زاتم کردند بادہ از جام تجلی بہ صفا تم دادند
چہ مبارک سحری بود و چہ فرخندہ شبی أن شب قدر کہ این تازہ برام دادند)

حافز، لہم شیعرہ دا کہ ئیمہ تہنہا چہند دیریکمان بہ نمونہ ہتیاہ وہ،
باس لہ وہ دہ کات گوایہ لہ بہرہ بہ یانیکدا (کہ جوانترین و لہ بارتترین و

ناسکترین کاتی رازونیازی عارفانه‌یه)، ئیلهامیکی پی کراره و دلی به پووی زانسته غه‌یبیه‌کاندا کراره‌ته‌وه و ناشنا و شاره‌زای دنیای میتافیزیای رۆح کراره. مه‌وله‌وییش، هه‌روه‌کوو پیشتریش ناماژمان پی کرد، ئه‌و دنیایه‌ی ناسیوه و به جوانی له راز و په‌مرزه تاییه‌ته‌کانی تیده‌گات و به‌هوی ناشنایه‌تی نزیک و نوری له‌گه‌ل حافزدا، ده‌زانیت که گه‌یشتوته ئه‌و لووتکه‌ی زاناییه غه‌یبانییه و ده‌توانی بیته (لسان الغیب) و (ترجمان الاسرار)، بویه ئه‌م نامه شیعرییه‌ی ناراسته ده‌کات و وپرای ئه‌وه‌ی داوای کردنه‌وه‌ی گریکویره‌یه‌کی لیده‌کات، برپاوا متمانه‌ی ته‌واوی خویشی به‌و زانسته غه‌یبانییه‌ی حافز دوویات ده‌کاته‌وه.

به‌هه‌ر حال بۆ ئه‌وه‌ی دور نه‌که‌وینه‌وه له خودی بابته و مه‌به‌سته سه‌ره‌کیه‌که‌مان، ده‌بی بگه‌پینه‌وه سه‌ر پارچه شیعری (را جه‌عفر ئاباد) و بلتین: له‌م شیعردا مه‌وله‌وی ناسیوای و تیکه‌لایی خۆی له‌گه‌ل دنیا و فکر و جیهانبینی حافزدا گه‌یاندوته لووتکه، به‌تاییه‌تیش له‌ پارچه شیعری (نیمه گشت فانی هه‌ر ئه‌وه‌ن باقی) دا ئه‌م تیکه‌لاییه‌ی چپتر کردوته‌وه و لووتکه‌که‌ی به‌رز و به‌رزتر کردوته‌وه، کاتی باسی وه‌سیه‌تی (حافز) ده‌کات و له‌گه‌ل ناشتنی (عه‌بدولپه‌حمانی کوپی حاجی مه‌حمودی یاروه‌یس) دا به‌راوردی ده‌کات و ده‌لیت:

(عارفان چ‌خاس په‌ی وه‌حق به‌رده‌ن وه‌سیه‌ت حافز وه‌جا ئاوه‌رده‌ن
ده‌فنت نه‌په‌هلووی مه‌یخانه‌که‌رده‌ن وه‌سه‌ر خاکتدا سه‌بووی مه‌ی مه‌رده‌ن)

کارلیکه‌ری و نزیکایه‌تی فکری حافز و مه‌وله‌وی ته‌نیا له‌م دوو شیعردا ده‌رناکه‌ویت، به‌لکوو ده‌یان نموونه‌ی دیکه له‌ دیوانی مه‌وله‌وییدا هه‌ن که ئه‌م راستییه‌مان بۆ به‌رجه‌سته ده‌که‌نه‌وه. لێره‌دا به‌ کورتی ناماژ به‌ هه‌ندیکیان ده‌که‌ین:...

حافظ:

(نسیم صبح عنبر بوست امروز مگر یارم ره صحرا گرفته‌ست)

مهوله‌وی:

(چیشهن نارایش سه‌رتا وه دامان مهر خالوم وه عزم سه‌یرتان نامان)

مه‌ردوو شاعیر باسی نارایش و رازاوه‌یی سروشت ده‌کن و نه‌م
رازاوه‌یی‌هش نه‌لبه‌ت به حاله‌تیکه پرسیار نامیتز به‌هوی سه‌ردانی
(یار) ه‌که‌یانه‌وه ده‌زانن بق ناو ده‌شتودهر و بق سه‌یری سروشت.

حافظ:

(چشم حافظ زیر بام قصر آن حوری سرشت

شیوه جنات تجری تحتها الانهار داشت)

مهوله‌وی: (باله‌خانه‌ی چه‌م دیوانه‌که‌ی تو

بانه‌ناو وه گل ناسانه‌که‌ی تو...)

مه‌ردوکیان چاویان ده‌که‌نه ژیرخانی بالاخانه‌ی (یار) و به‌مکاره‌ش خویان
به به‌خته‌وهر و کامهران ده‌زانن.

حافظ:

(صبر است مرا چاره هجران تو لیکن چون صبر توان کرد که مقذور نمانده‌است)

مهوله‌وی:

(نه‌سه‌برم چه‌نی دووریت مه‌سازو نه وه‌سلت وه مه‌یل دلّم نه‌وازو...)

مه‌ردوو شاعیر له دووری و فیراقی (یار) توورپن و باسی گله‌یی‌نامیزی
سه‌بر و پیکنه‌گه‌یشتن ده‌کن و سکالای خویان له‌گه‌ل (یار)ی دووره‌ده‌ستدا
ده‌رده‌بپن.

حافظ: (گفتم صنم پرست مشو با صمد نشین)
مهوله وی: (سه نه م پرست نیم سه مه د ناسه نان)

هر دو کیان بته پرستی رت ده که نه وه و باسی تا قانه پرستی ده که ن و
ده یانه وی خویان له ریگه (مه جازی) به که دور بخه نه وه و بینه ریویاری ریویاری
(حه قیقی) و له یزدان نزیك بکه ونه وه، نه مه ش هه نگاویکی سه ره تاییه بۆ
هه واری عیرفان.

حافظ:

(غزلیات عراقی است سرود حافظ که شنید این ره دلسوز که فریاد نکرد)
مهوله وی:

(بیسارانیه ن نه توی فهد من خه م چه نی خه مان زوو مبق ساکن)

هر دوو شاعیر به وپه ری ته وازوعه وه دپره شیعی شاعیر یکی پیش خویان
به قهرز وهرده گرن به مه بهستی با شتر گه یاندنی په یامه که یان و هه رواش به
نیازی یادکردنه وه یه کی شاعیره که و به وپه ری ده ست و دلپاکیشه وه ده لئین
که نه و دپره شیعه یان له کئی وهرگرتوه، به لایه کیتیشدا هه ردوو شاعیر به و
کاره یان شاره زایی خویان له مه ر نه ده ب و دنیای ده ووبه ری خویان
ده سه لمینن و پیشانیده دن که نه ک هه ر دانه براون و نه خزاونه ته (برجی
عاج) ته نیایی فیزاوی و ده ماریه رزانه ی خویان، به لکوو خاوه نی خه رمانی
نه ده بی و روشنبیری رابردوون و پاشخان و باکگراوه ندیکی نه ده بی و
میژووی و روشنبیری زور ده وله مه ندیان هه یه.

حافظ:

(از دست غیبت تو شکایت نمیکنم تا نیست غیبتی ندهد لذتی حضور)
... حافظ شکایت از غم هجران چه میکنی در هجر وصل باشد و در ظلمت است نور

با سه رنجی پارچه شیعی: (چیشهن په شیویم ماته میی دلن یا کزه ی
نامای نامه ی بولبولهن ۰۰۰۰) بدری، دیوانی مهولهوی / موده پریس / لاپه ره
(۱۹۲) ی چاپی سهیدیانی مه هاباد یا نخود لاپه ره (۲۴۹) ی دیوانی مهولهوی
چاپی ده زگای رۆشنییری گولان له سنه.

حافظ: (چنگ را بردست موترب نه دمی گو رگش بخراش و بخروشم زوی

عود بر آتش نه و منقل بسوز غم مخور از شدت سرمای دی)

مهولهوی:

(ساقی باک نیهن جه سهردیی دهی، دهی

ههوا وهش که ردهن نه شهی نۆشای مهی)

ههردوو شاعیر یارییهکی وه ستایانه به وشه ده کهن و بهم یارییه
وه ستایانه ش مزگینیی مه رگی زستان و هاتنی به هار ده دهن و ده یانه وی
به هۆی (مه ی) هوه به سه رچوونی سه رماوسۆله و وه رزی زیندوو بوونه وه ی
سروش و گیتی بکه نه جه زن. روویه کیتری ئه م په یامه لای ههردوو شاعیر
چۆنیه تیی روانینیانه بۆ ژیان و پشتبه ستنیان به هیزوتوانای مرۆیی و ته سلیم
نه بوونه به سه ختییه کانی ژیان و کۆل نه دانه له ههول و چالاکیی بۆ ژیانکی
به خته وهر و زیندوو.

حافظ:

(ای راحت جان بیقرارم امید دل امیدوارم)

مهولهوی:

(راحه تیی جه سته ی مهینه تباره که م ته سکینی دلته ی په ره جه خاره که م ۰۰۰)

ههردوکیان روویان له (یار) کردوو و به خه یال له گه لی که وتووونه ته سکا لا

و به ناسکتیرین وشه و ته عبیری ناشقانه ئه شق و خۆشه ویستی خۆیان

دهرده‌بین و پییده‌لین بۆ ئه و ده‌ژین و به بۆنه‌ی ئه‌وه‌وه زیندوون و هه‌ناسه‌ی
ژیانیان بۆ ئه و له پیناوا ئه‌وینی ئه‌ودایه.

حافظ: (روز عیش و تهره‌ب و عید صیام است امروز ...)

مه‌وله‌وی: (ره‌مه‌زان تولووع سوپح شادیشه‌ن)

هه‌ردوو شاعیر هه‌والی جه‌ژن و بۆنه‌یه‌کی خۆش ده‌ده‌ن و ریز له
سرووتیکی دینی ده‌گرن و به‌لای خۆیان‌وه لیککی ده‌ده‌نه‌وه و هانی
جه‌ماوه‌ریش ده‌ده‌ن بۆ شادی و ژیانیکی کامه‌ران.

حافظ:

(زیان خامه ندارد سر بیان فراق)

مه‌وله‌وی:

(خامه‌ی سه‌راویزه‌نه‌چای سیایی مه‌ریزۆ ئه‌سرین شه‌کوای جیایی)

هه‌ردوکیان ماندوو و شه‌که‌ت له دوری و هیجری (یار) و بیده‌سه‌لآت له
چاره‌سه‌ری ئه‌و ده‌ردی فیراقه، گله‌یی ده‌که‌ن که ته‌نانه‌ت (خامه) ش ناتوانی
کوشنده‌یی ئه‌م ئازاره ده‌ریپریت و به‌مچه‌شنه ده‌یان‌ه‌وی تاسه‌مه‌ندی
له‌پاده‌به‌رده‌ری خۆیان بۆ گه‌یشتن به دیداری (یار) پیشان بده‌ن.

حافظ: (صبح دولت میدمت کو جام همچون آفتاب ...)

مه‌وله‌وی: (صوبحه‌ن بۆی گولان میاوتوم نه‌سیم ...)

هه‌ردوکیان شه‌ویکیان به شه‌وبیداری بردۆته سه‌ر و یه‌که‌مین چرکه
سه‌ره‌تاییه‌کانی ده‌رکه‌وتنی به‌ره‌به‌یان ده‌بینن و به ته‌عبیریکی هاوشیۆه‌ش
ئه‌و خۆشی و چیرۆه عیرفانییه به خه‌لکانیتر ده‌گه‌یه‌نن و فه‌لسه‌فه‌ی ژیان و
گیتی تاوتوی ده‌که‌ن.

حافظ:

(ببرد از من قرار و تافت و هوش بت سنگین دل سیمین بناگوش

مهوله وی:

(هامدهردان بهردن ... روح و دل و دین وه تالان بهردن)

هردوو شاعیر باسی هیزی نه شق و دلبری (یار) دهکن و به جوانترین
و ناسکترین تهعبیر نه هیزی نه شقه زهق و بهرجهستهتر دهکنه وه.

حافظ: (عید است و موسم گل و یاران در انتظار ...)

مهوله وی: (وه هارن ته شریف خالکاسان پی هی هرد ...)

هردوکیان به هار و بوژانه وهی ژیان و سروشت دهکنه تابلویهک و
دهیخه نه پیش چاوی مروژ، تابلویهک که مروژ پیشتر به و جوانی و پاژاوه بیه
نهیدیوه.

حافظ: (آخر الامر گل کوزه گران خواهی شد)

مهوله وی:

(که و سه وزه ی نیمه بیچ نه کام هردی بق و هفهرش مهجلیس کام هامفهردی بق)

هردوو شاعیر نه زمونی خویان له مهر ژیان و یاسای سروشت دهکنه
پوو و هوشداری نه وه ددهن که نه ژیانه سه ره انجام دهگاته کوتایی و مروژ
پیشتر چیی چاندووه، دروینه هی هه مان شت دهکاته وه، که واته باشتره پهنه و
نه زمون له رابردوی و هر بگریت و بیکاته چرایهک بق رووناک کردنه وهی
رنگای نایه ندهی.

نه چه ند نمونه یه وهم وه کوو مشتیک له خه رمانیک هیئانه وه، دهنه
وه کوو پیشتر گوتم دهیان نمونه یتر له دیوانی مهوله ویدا بهرچا و دهکنه ون که

لہ گہ ل شیعہ کانی حافظدا یہک ناراستہ و یہک پے یامیان ہہ یہ . سہرہ پای
 نہ مانہش، بہ سہ دان وشہ و تہ عبیری یہ کچور و یہ کپہنگ و یہک واتا لہ ناو
 شیعہ کانی حافظ و مہولہ ویدا بہرچاو دہ کہ ون... ہہردو شاعر لہ کاتی
 سیاو و جیتی سیاودا وشہ یان بق واتا و پے یامیکی ہاوبہش بہ کار ہیناوہ و
 دہ سہ لاتی بالائی خویان بہ سہر زمان و فکر و ہہردو رہہندی (مہ جازی و
 حہ قیقی) ی وشہ و نہ شق و بہ گشتی روانگی مرقییدا سہ لماندوہ . نہم
 ہاوبہشی و تیکہ لایوہ بہر پادہ یہ کہ، زورچار خوینہر وا لیدہ کات بلئی تہ عبیری
 ہہردو شاعرہ کہ ہیی یہک کہس و ہہناسہی یہک شاعرہ نہک دوو کہسی
 دوور لہ یہکی بہ دوو زہ مہنی دوورودریژی جیاوازہوہ . ہہموو نہ مانہش، نہک
 ہیچ لہ گہورہیی و مہزنتیتی مہولانا مہولہوی کہم ناکہ نہوہ، بہ لکوو بالائی
 بلندی شیعہ و ہہناسہ کانی سہچہ ندان بہر زتر دہ کہ نہوہ و دہیگہ یہ تنہ
 لووتکہی شاخی ہہرہ بہرزی توانا و کارامہیی و روشنبیری بہ واتای تہ واوی
 وشہ و وامان لیدہ کہن ہہمیشہ و ہہردہم سہری کپنوش لہ بہر دہم نہم
 درہختہ پرسہ مہر و بالابلندہ دا دانہ وینین و شانازی بہ نہدہیی نہ تہوہ یہ کہوہ
 بکہین کہ روشنبیریکی نوٹخوازی و ہک مہولانا مہولہوی سہرقافلہ و
 سہرکاروانیہ تی:

" ہہر کہس تہولود دوویارہش نیہن

نہ لبت سہ عادت ستارہش نیہن "